

DODELIJKE MACHT

Angela Marsons bij Boekerij:

Stille schreeuw
Wreed spel
Verloren meisjes
Schijndood
Bloedlijn
Dolende zielen
Vermoorde onschuld
Verborgen waarheid
Laatste belofte
Vergeten verleden
Kinderspel
Dodelijke macht

Angela Marsons

Dodelijke macht

Je bent vrij om te vertrekken.
Maar dat is het laatste wat je doet.

Vertaald door Wilma Paalman

ISBN 978-90-492-0646-8
ISBN 978-94-023-2618-5 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Killing Mind*
Vertaling: Wilma Paalman
Omslagontwerp: Henry Steadman
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2020 Angela Marsons
© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Dit boek is opgedragen aan Oliver Rhodes,
die zijn nek heeft uitgestoken voor Kim Stone.*

Proloog

Ik voel geen angst. Ik voel geen angst.

In gedachten herhaal ik de woorden telkens en telkens weer. Door de doek die mijn mond afsnoert kan ik ze niet hardop zeggen.

Mijn handen en voeten zijn gevoelloos; ik weet niet of dat komt door de kou of doordat ik zo strak aan de stoel ben vastgebonden.

De haren op mijn huid staan overeind en mijn ademhaling is oppervlakkig. Het zijn lichamelijke reacties op de angst die door mijn hoofd raast. Ik weet hoe ik die moet beheersen. Dat heb ik geleerd.

Ik weet niet hoelang ik hier al ben. De zware stilte om me heen biedt geen enkel houvast. Het voelt alsof de tijd stilstaat, alsof ze de tijd tot stoppen hebben gebracht.

Mijn zintuigen zijn op non-actief gesteld: er zijn geen geuren, geen geluiden, er is niets wat ik kan aanraken. De blinddoek belemmert me iets te zien behalve de zwartheid van de stof zelf.

Er is slechts één geluid, dat ik evenzeer verwelkom als vrees.

De metalige dreun die weergalmt wanneer ze de deur openen geeft me de verzekering dat ze me hier niet hebben achtergelaten om te sterven. Nog niet.

Maar het is ook het teken dat het opnieuw begint: de vragen, de beschuldigingen, de leugens.

Met hun stemmen vallen ze me aan. Hun woorden dringen als insecten mijn oren binnen, en graven zich vervolgens in mijn gedachten in. Hier ben ik op voorbereid.

Ze proberen tot in mijn diepste kern door te dringen.

Ik weet wat ze van mij willen, ik weet ook dat ik hun dat niet kan geven, en daarin schuilt mijn angst.

Wat zullen ze doen wanneer ik weiger te zeggen wat ze willen dat ik zeg?

Kim kon de spanning voelen afstralen van haar collega toen hij de auto langs de vluchtheuvel bij het Russels Hall-ziekenhuis in de richting van Dudley stuurde.

Hun bestemming kon het probleem niet zijn. Keats had gezegd dat ze zich niet hoefden te haasten, dat het een overduidelijk geval van zelfmoord was. Hij had alleen nog hun bevestiging nodig.

‘Heb je wat leuks in de planning?’ vroeg ze.

Hij had die middag vrij gevraagd, maar niet om wat plezierigs te gaan doen als ze op zijn verkrampde kaken moest afgaan.

‘Nee,’ antwoordde hij zonder haar aan te kijken.

‘Jezus, Bryant, kan er misschien ook een glimlachje af?’

De ironie van het feit dat juist zij iets dergelijks zei, vroeg om een weerwoord van zijn kant, maar dat bleef uit. Zwijgend draaide hij de auto van de hoofdweg af en parkeerde vlak achter de bus van Keats.

Hoofdschuddend van verbazing over zijn norsheid stapte ze uit.

Achter het afzetlint dat tussen de politieauto en de ambulance in was gespannen, had zich een horde mensen verzameld die tegen het lint aan drongen om aan te geven ‘Ik was hier het eerst’, alsof ze het beste plekje bij een concert wilden veiligstellen, bang ook maar iets te missen.

Zwijgend baande Kim zich ellebogend een weg naar voren. Bryant volgde in haar kielzog, zonder zich ook maar één keer voor haar gedrag te verontschuldigen. Jemig, dacht ze, hij is er écht niet bij met zijn gedachten. Dat kon Woody beter niet horen. Hij had het goedgevonden dat ze zich buiten het bureau waagde, maar alleen op voorwaarde van begeleiding door een verantwoordelijk iemand die erop toezag dat ze zich enigszins gedroeg.

‘Maak plaats,’ riep ze de laatste mensen toe die positie hadden ingenomen alsof ze in de rij stonden voor de uitverkoop.

Ze zwaaide met haar politiepas en dook onder het afzetlint door. Een agent wees naar een trap die zo te zien naar de eerste verdieping van de flat leidde. De agent die daar post had gevat duidde de eerste deur links aan.

Keats richtte zich tot Bryant en wachtte op de gebruikelijke begroeting terug, want normaal gesproken hielden ze zich de eerste paar minuten bezig met haar in de maling nemen waar ze bij stond. Maar haar collega deed alsof hij de patholoog niet hoorde of zag.

Keats keek haar aan. Ze haalde haar schouders op om aan te geven dat ze ook niet wist waarom hij in zo'n humeur was. De patholoog stapte opzij, waardoor de in het rood badende kamer achter hem zichtbaar werd.

Met haar scherpe reukzin had ze de metalige geur van bloed al onderscheiden. De lucht om haar heen voelde verzadigd van het ziekelijke aroma dat zich aan haar kleren vasthechtte, zich in haar haren nestelde. Het zou dagen duren voordat ze het kwijt was. Maar hoe sterk de geur ook was, de hoeveelheid bloed verraste haar alsnog.

'Allemachtig...' Kim stapte over de drempel.

Het bloed was alle kanten op gespat, op de muren, op het plafond en op het raam bij het bed waarop een jonge vrouw lag met een doorgesneden keel. Rechts van haar lichaam lag haar hand, met daarin een mes. Behalve het bloed dat uit de jaap in haar keel was gespoten, had zich ook een stroompje gevormd dat vanaf de wond naar haar borstbeen en vandaar naar het lange blonde haar afgleed. Vanuit het wit weggetrokken maar volkomen gladde en knappe gezicht starden twee blauwe ogen leeg en koud naar boven.

'De halsslagader?' Kim wendde zich kort van het lichaam af.

Keats knikte. 'Het is duidelijk dat ze wist waar die loopt en dat het haar bedoeling was om een einde aan haar leven te maken.'

Kim snapte zijn redenering. Dit was niet de eerste zelfmoord waar ze samen met Keats bij werd geroepen, maar het was voor haar wel voor het eerst dat iemand zijn eigen keel had doorgesneden. Een overdosis, verwurging door ophanging en het doorsnijden van de polsen behoorden tot de meest gebruikte methodes. Soms was het een schreeuw om hulp, soms een beslissende daad. Maar zo beslissend als deze had ze nog niet eerder gezien. Als je wist waar de halsslagader liep en je had besloten er een mes in te zetten, rekende je er niet op om op het allerlaatste moment te worden gered.

'Hoelang?' vroeg Kim.

'Ik schat het tijdstip van haar...'

'Ik bedoelde hoelang zal het geduurd hebben voordat ze is gestorven?'

Kim liep ondertussen om het bed heen. De kamer was spaarzaam gemeubileerd. Behalve het tweepersoonsbed, dat was bedekt met een bebloede, witte katoenen spreid versierd met madeliefjes, stond er alleen links daarvan een nachtkastje met daarop een lamp. Op de vensterbank stond een Jo Malone-kaars, nog in cellofaan verpakt.

'Een kwestie van minuten,' verklaarde Keats. 'Het bloed spat er met zoveel kracht uit dat het lichaam daarna snel is leeggebloed. Ze zal het bewustzijn hebben verloren voordat haar hart het uiteindelijk heeft gegeven.'

Kim knikte. Ze was weer terug bij het voeteneinde van het bed.

Wat heb je die laatste momenten gedacht? vroeg Kim zich af terwijl ze naar de vredige uitdrukking op het gladde gezicht keek. *Was je bang? Opgelucht? Tevreden over je besluit?*

Kim wist dat ze op die vragen nooit antwoord zou krijgen.

‘Geen sporen van inbraak of een worsteling,’ zei Bryant van achter haar. Ze had niet in de gaten gehad dat hij de slaapkamer had verlaten om dat te gaan checken.

‘Wie heeft alarm geslagen?’ vroeg Kim met een laatste blik op het lichaam, van de blote voeten, de katoenen broek en het t-shirt tot aan de met bloed bespatte rechterhand.

‘Een vrouw die op de benedenverdieping woont liet haar hond uit in de tuin voordat ze om acht uur vanochtend naar haar werk vertrok. Ze keek omhoog en zag bloed op het raam. Heeft op de deur geklopt en het alarmnummer gebeld. Tegen de tijd dat de politie hier aankwam was de huisbaas ter plekke om ze naar binnen te laten,’ antwoordde Keats.

‘De deur zat op slot?’ vroeg ze voor de zekerheid.

‘Volgens de huisbaas wel. Ik schat dat ze tussen negen en elf uur gisteravond is overleden.’

Met een kort knikje bevestigde Kim dat ze het had gehoord.

‘Ben je ermee akkoord om het zelfmoord te noemen, inspecteur?’ vroeg Keats, die wist dat hij het pas als zodanig kon vastleggen als ze het over de doodsoorzaak eens waren. Ook dan zou hij in het lab nog een volledige autopsie uitvoeren, zoals bij zelfmoord was voorgeschreven, maar zonder voor de recherche naar aanwijzingen te zoeken. Haar betrokkenheid bij het slachtoffer zou hiermee eindigen.

‘Wat is haar naam?’

‘Samantha Brown,’ antwoordde Bryant, die bij de deur stond. ‘Eenen-twintig jaar oud.’

Kim liep alles in haar hoofd na. Geen tekens van een worsteling. Geen sporen van inbraak. Afgesloten deur. Gebruikte methode helder en uitvoerbaar.

Ze keek op het levenloze gelaat neer en dacht: *goed, Samantha, als dit is wat je echt wilde, hoop ik dat je nu van je pijn bent verlost en dat je niet langer hoeft te lijden.*

‘Ben je akkoord, inspecteur?’ herhaalde Keats.

Ze haalde diep adem. ‘Ja, Keats. Ik ben akkoord. Het is zelfmoord.’

De menigte was uitgedund tegen de tijd dat Kim het gebouw verliet en de warmte van een zonnige septemberdag binnenliep. Over een paar dagen begonnen de scholen weer en ze vermoedde dat de mensen die hier eerder hadden staan gapen hun normale bezigheden hadden hervat. Maar er waren er ook die geen andere bezigheden hadden dan juist op dit soort plekken rondhangen. Met een zucht zag ze zo iemand uit de zich verspreidende massa opdoemen.

‘Hé, inspecteur, heb je...’

‘Ik zag je, Frost, en daarom liep ik de andere kant op.’

Tracy Frost, de plaatselijke verslaggever van *The Dudley Star*, en Kim hadden in de loop der jaren hun goede momenten gehad, maar voor Kim was en bleef de vrouw een journalist die op een sappig verhaal uit was.

‘Is het dus waar dat...’

‘Frost.’ Kim verraste de vrouw door onverwacht stil te blijven staan. ‘Hoe vaak heb je me lastiggevallen wanneer ik een plaats delict verlaat?’

‘Is wel gebeurd, ja,’ gaf ze toe.

‘En hoe vaak precies heb ik je op zo’n moment informatie gegeven waar ook jij zelfs maar een nieuwskop van zou kunnen maken?’

‘Geen enkele keer. Maar ik wilde alleen...’

‘Dat is vandaag niet anders.’ Kim liep verder. ‘Maar probeer het gerust bij Bryant,’ riep ze over haar schouder. ‘Hij is vandaag net in de juiste stemming om een babbeltje met je te maken.’

‘Brigadier Bryant, kun je me vertellen...’

‘Ik neem aan dat het sarcasme van die opmerking je is ontgaan, Frost,’ bromde Bryant, die al naast de Astra Estate stond te wachten.

Tracy Frost wierp haar blonde haar over haar schouder voordat ze op haar naaldhakken wegstevende.

Onbewust riep dat bij Kim het beeld op van een vergelijkbare bos blond haar die ze zojuist had gezien, met bloed verkleefd. Ze schudde het van zich af. Er was niets meer wat ze kon doen voor Samantha Brown.

De telefoon van Bryant bromde op hetzelfde moment als ze die van haar in haar zak voelde trillen.

‘De naaste familie van Samantha,’ merkte Bryant op toen Kim naar het bericht van Stacey scrolde. ‘De brigadier daar zal het wel...’

‘Wij gaan,’ zei Kim, nadat ze had gezien dat de ouders van het meisje op minder dan drie kilometer afstand woonden.

Bryant draaide zijn pols om om op zijn horloge te kijken. Het was bijna elf uur en zijn halve dienst zou om één uur zijn afgelopen.

De beweging ergerde haar. ‘Bryant, ik weet dat je vandaag tijd voor jezelf hebt ingepland, maar nu ben je nog aan het werk. We hebben te maken met een stel ouders van wie de dochter van eenentwintig zelfmoord heeft gepleegd. Ik vind dat wij hun dat schokkende nieuws moeten gaan brengen, maar alleen als ik er zeker van kan zijn dat jij daarvoor de tijd kunt vrijmaken.’

Hij keek haar niet aan en verontschuldigde zich ook niet voor zijn gebrek aan tact. In plaats daarvan zei hij op dezelfde toon als die hij tegen Tracy Frost had aangeslagen: ‘Ja, baas, natuurlijk kan ik die tijd vrijmaken.’

Kim was zich bewust van de ironie van het feit dat ze weinig verdraagzaamheid kon opbrengen voor mensen met een slecht humeur. Haar eigen temperament hield het midden tussen agressie en vijandigheid, en dat was permanent, het was haar natuur. Om enige warmte te kunnen uitstralen moest ze zich eerst goed voorbereiden, flink haar best doen en er de nodige cafeïne tegenaan gooien.

Daarom hield ze haar mond tijdens de korte rit naar het huis van de ouders van Samantha Brown. Als ze er niet zeker van kon zijn dat ze iets positiefs inbracht, kon ze maar beter niets inbrengen.

Het was niet voor het eerst dat hij de pet scheef had staan. Dat gebeurde zo heel af en toe, hooguit twee of drie keer per jaar, en langer dan een dag duurde het meestal niet.

Hij bracht de auto tot stilstand voor een vrijstaand huis in Sedgley. Een half wijnavat dat dienstdeed als bloembak en gevuld was met hangfuchsia's stond rechts van de voordeur.

Kim belde aan en zei tegen haar collega: 'Ik voer het woord.'

Bryant knikte toen de deur al werd geopend door een slanke, lichtharige man, gekleed in een zwarte broek en een overhemd met open hals. Op zijn hoofd rustte een montuurloze bril.

'Meneer Brown?' Kim toonde hem haar politiepas.

Langzaam knikkend pakte hij de bril van zijn hoofd om beter te kunnen zien wat erop stond.

Er verschenen bezorgde rimpels op zijn gezicht. 'Inspecteur van de recherche...' zei hij, zich duidelijk afvragend waarom ze bij hem op de stoep stonden.

'Mogen we binnenkomen?'

'Natuurlijk.' Hij wees naar de tweede deur links.

De kamer die ze binnenliepen was zo te zien het thuishok van de man. Voor een draaikruk met rugleuning stond een tekentafel op A1-formaat, waaraan twee tekeningen naast elkaar waren bevestigd. Op een antiek grenen bureau stond een top specs Apple-computer met een opengeklapte notebook ernaast. Een zogeheten kapiteinsstoel was opzijgeschoven. Links van de deur stond een tweezitsbank voor een wand vol boeken. Ze vermoedde dat hij een architect was die vanuit huis werkte.

‘Neem plaats.’ Hij wees op de bank.

Ze had het gevoel dat de man met een vertoon van goede manieren dacht te kunnen voorkomen dat hij slecht nieuws te horen zou krijgen.

Kim ging zitten en Bryant volgde haar voorbeeld toen de man zelf plaatsnam in de kapiteinsstoel tegenover hen.

‘Meneer Brown, is uw vrouw...’

‘Noem me maar Myles,’ stelde hij voor.

Kim was er niet happig op om mensen met hun voornaam aan te spreken, maar met het oog op wat ze hem te vertellen had, kwam ze hem hierin tegemoet.

‘Goed, Myles, we zouden graag met jullie beiden willen spreken, met jou en je...’

Voordat ze haar zin had kunnen afmaken werd de deur geopend.

‘Lieverd, ik krijg maar geen gehoor...’ Ze viel stil toen ze niet langer naar de telefoon in haar hand keek en hen daar zag zitten.

Kim ging ervan uit dat de vrouw die de deur had geopend mevrouw Brown was en dat degene die geen gehoor gaf haar dochter Samantha was. Ze deed haar best het krampgevoel in haar maag te negeren.

‘Het zijn rechercheurs, Kate,’ zei Myles, die was opgestaan en zijn vrouw naar de stoel wenkte.

Ze liep ernaartoe; de telefoon hing nu slap in haar hand. ‘Gaat het om Sammy?’ vroeg ze met bevende stem.

Kim beseftte dat dit de laatste ‘normaal’ te noemen ogenblikken waren voor het echtpaar tegenover haar, tot ze een nieuw normaal hadden weten te creëren rondom het verlies van hun kind. Hun beider gezicht was vol angstige verwachting, maar wanneer ze het eenmaal wisten, wanneer de woorden eenmaal waren uitgesproken, zouden ze terugverlangen naar dit moment, naar de tijd voordat de woorden waren gezegd.

‘Meneer Brown, mevrouw Brown, ik heb helaas vreselijk nieuws voor u over uw dochter.’

Myles greep de hand van zijn vrouw beet.

‘Het spijt me u te moeten zeggen dat Samantha gisteravond zelfmoord heeft gepleegd.’

Beiden bleven haar met dezelfde uitdrukking op hun gezicht aankijken. De woorden die ze had gesproken hingen als verstild in de lucht, onaangevoerd.

Kim zei niets. Ze wachtte.

Langzaam begon Kate Brown haar hoofd te schudden. Ze stak haar tele-

foon naar voren. ‘Nee, ik heb net een bericht achtergelaten. Ze zal terugbellen. U vergist zich. Wacht, ik probeer het nog eens,’ zei de vrouw wanhopig terwijl de telefoon uit haar trillende handen gleed.

Myles bukte zich om hem op te rapen en toen hij weer omhoog kwam, zag Kim dat zijn ogen zich met tranen hadden gevuld. Hij had de waarheid al geaccepteerd.

‘Het spijt me, mevrouw Brown, maar ze zal u niet meer terugbellen. We komen zojuist bij haar woning vandaan.’

Kate Brown duwde zichzelf uit de stoel omhoog.

‘Ik geloof u niet. Breng me erheen. Dan zal ik het u laten zien.’ Ze wendde zich tot haar man. ‘Myles, pak de auto en...’ Ze zweeg toen ze de rauwe emotie in zijn blik zag. Ze fronste en schudde opnieuw haar hoofd.

‘Je gelooft hen toch niet, Myles?’

Hij knikte en trok haar naar zich toe. De tranen rolden nu uit zijn ogen.

‘Mijn kindje, mijn kindje,’ begon ze te jammeren. Myles trok haar dichtertegen zich aan. Ze maakte zich van hem los om nogmaals zijn gezicht te kunnen lezen.

Hij knikte opnieuw. ‘Ze is er niet meer, liefje.’

‘Maar jij had gezegd dat ze er klaar voor was om...’

‘Stil maar, liefje.’ Hij drukte haar tegen zijn borst en liet zijn kaak op haar hoofd rusten terwijl de tranen over zijn wangen stroomden. Met een gekwelde blik zocht hij de ogen van Kim. ‘Hoe... ik bedoel...’

Kim stak haar hand omhoog. ‘Later komt er iemand bij u langs om uitgebreider met u te praten. Voor nu moet u aan uzelf denken en aan uw vrouw.’

De details zouden ze snel genoeg horen. Bovendien moest het lichaam nog worden geïdentificeerd.

Kim stond op en ook nu volgde Bryant haar voorbeeld.

‘Doe geen moeite, we komen er zelf uit. Ons oprechte medeleven met uw verlies.’

Al waren het standaardwoorden, ze kwamen uit haar hart.

‘Nog één ding,’ zei Myles vlak voordat ze de deur uit liepen. ‘Er is één ding dat ik moet weten. Heeft ze... heeft ze geleden?’

Kim dacht aan die paar minuten nadat ze de snede had gemaakt, aan de momenten waarop het leven letterlijk uit haar wegstroomde. Lange, van angst vervulde momenten voordat ze het bewustzijn had verloren.

Kim trok haar gezicht in de plooi voordat ze zich omdraaide om antwoord te geven. ‘Nee, meneer Brown, Samantha heeft niet geleden.’

Kim sloeg het laatste restje koffie naar binnen en trommelde met haar vingers op haar bureau. Bryant was eindelijk vertrokken en de gebeurtenissen van die ochtend bleven maar door haar hoofd malen.

Stacey en Penn waren bezig met het afronden van het papierwerk rondom een zaak van ernstige mishandeling die ze gisteren voor het OM hadden aangepakt. Er lagen drie nieuwe zaken op haar te wachten, waar ze eigenlijk haar aandacht op moest richten, maar het gezicht van Samantha Brown spookte nog altijd door haar hoofd. Het was een kloppend plaatje geweest. Keats had geen twijfel gehad, en zij evenmin.

Ze trok een van de nieuwe dossiers naar zich toe. Dat was het probleem als je hoofdzakelijk aan moordzaken werkte. Dan was je altijd op kwade opzet bedacht. Beroepsdeformatie, dacht ze, toen ze het dossier opensloeg.

Maar toch... Kate Brown had iets gezegd over dat Samantha ergens klaar voor was geweest. Dat was op zich niet opmerkelijk geweest, wel dat Myles Brown zijn vrouw niet had laten uitpraten.

Ze sloot het dossier dat voor haar lag weer, om niet afgeleid te worden van de vraag die haar bezighield. Ze had de plaats delict vanochtend zorgvuldig bekeken. Maar was ze zorgvuldig genoeg geweest?

Bryant kon het gevoel waarmee hij die ochtend wakker was geworden niet van zich afschudden. Hij wist dat hij kortaf was geweest tegen de baas, en dat dat alles te maken had met de zitting die over ongeveer een uur zou plaatsvinden.

In de loop der jaren had deze zelfde procedure al vele malen plaatsgevonden, maar hij had het gevoel dat het dit keer anders zou lopen.

Het ging over de moord op Wendy Harrison, de zaak die zijn leven een beslissende wending had gegeven.

Als zesentwintigjarige politieagent was hij degene geweest die een vijftienjarig meisje, na achtenveertig uur vermist te zijn geweest, vermoord en verkracht had teruggevonden. Het gruwelijke tafereel dat hij had aangetroffen had hem diep geschokt, dieper dan welke zaak daarvoor of daarna dan ook.

Drie kwartier lang had hij de wacht gehouden bij het lichaam van Wendy Harrison voordat Moordzaken was komen opdagen, en in die tijd had hij het jonge meisje beloofd dat hij de schoft die haar dit had aangedaan zou vinden en in de boeien zou slaan, al was het het laatste wat hij deed.

De rechercheur van dienst was om het lichaam heen gelopen en had Bryant weggestuurd, terug naar het bureau om zijn verklaring op te stellen.

Toen Bryant wegliep, had hij het gevoel gehad dat hij haar in de steek liet, dat hij zijn belofte brak, ook al kon hij verder niets voor haar doen. Maar weten en voelen zijn twee verschillende dingen, en haar gezicht bleef hem nog wekenlang in zijn dromen achtervolgen.

Dat gevoel van onmacht had hem doen besluiten bij Moordzaken te gaan werken. Hij wilde degene zijn die arrestaties verrichtte, die daders opspoorde, niet degene die de wacht hield bij een dood lichaam om daarna te worden weggestuurd.

Hij had de zaak op de voet gevolgd en de dader wás in de kraag gevat, maar pas nadat hij nog een keer had toegeslagen. Voordat hij uiteindelijk was gepakt had Peter Drake nog een slachtoffer geëist.

Bryant had gezworen dat hij Wendy Harrison niet nogmaals in de steek zou laten.

Met het verstrijken van de jaren was hij regelmatig opgeroepen om zijn bijdrage te leveren, zoals hij ook vandaag zou doen, om ervoor te zorgen dat Peter Drake nooit meer op vrije voeten kwam.

‘Weet je zeker dat deze door de apk is gekomen?’ vroeg Kim aan Penn toen die zijn roestbak knarsend in de derde versnelling bracht.

‘Volgende maand weer, baas, maar ze zal er met vlag en wimpel doorheen rollen.’

‘Ik heb plaatsen delict gezien die er fraai bij afsteken,’ merkte ze op toen de klep van het handschoenvak op haar knieën openviel.

‘Ja, maar op deze ouwe meid kan ik aan. We hebben veel meegemaakt samen,’ zei hij met een klopje op het stuur.

Kim vermoedde dat ‘deze ouwe meid’ over niet al te lange tijd naar de eeuwige sloopvelden zou vertrekken, maar zij zou niet degene zijn die hem die boodschap meedeelde.

‘Volgende links,’ zei ze toen ze het centrum van Dudley naderden. ‘En dan meteen rechts,’ voegde ze daaraan toe. Links vooraan liet de auto een piepend protest horen.

Penn stopte achter de enig overgebleven dienstauto. De bus van Keats was weg, evenals de ambulance. Het afzetlint was verwijderd en de omstanders waren weer met hun eigen leven verdergegaan, de opwinding van die ochtend behoorde al tot het verleden. Wat voor de ouders van Samantha een rampzalige, levensveranderende gebeurtenis was, was voor haar burens niets meer dan iets van voorbijgaande aard, iets om over te roddelen.

De enkele politieauto stond geparkeerd naast de Ford Escort van de huisbaas. Ze hoopte dat hij nog in de buurt was.

De agent bij de deur van het gebouw keek haar vragend aan toen ze naar hem toe liep. ‘Mevrouw?’

‘Ik wil nog een keer rondkijken,’ verklaarde ze toen hij een stap opzij deed. Hij had vermoedelijk de opdracht om niemand binnen te laten behalve de schoonmaakploeg. ‘Niets aan de hand,’ verzekerde ze hem. ‘En als je de huisbaas ziet, zeg hem dan dat ik hem wil spreken.’

De agent knikte en reikte met zijn hand naar de radio in de houder aan zijn vest.

Met twee treden tegelijk, en Penn vlak achter haar aan, liep ze de trap op naar boven. ‘Het is in orde,’ zei Kim tegen de tweede agent, die de wacht hield bij de deur naar de woning. ‘Je maat beneden heeft me al aangemeld.’

Hij stapte opzij om haar door te laten.

De ruimte was eerder zo vol geweest met mensen dat het haar niet was opgevallen hoe klein de woning eigenlijk was. De raamloze hal telde drie deuren. Ze wist al dat de deur links naar de slaapkamer leidde. De deur rechts was van de keuken en die recht vooruit van de woonkamer.

Ze draaide zich om en sloot de voordeur, die van twee afzonderlijke sloten was voorzien. Een op ooghoogte dat automatisch in het slot viel wanneer de deur werd gesloten, en een tweede op heuphoogte die van binnen moest worden vergrendeld. Ze bestudeerde beide nauwkeurig, maar kon geen enkele schade ontdekken. Precies wat Bryant eerder al had geconstateerd.

‘Baas, is er iets speciaals wat ik kan doen?’ vroeg Penn.

‘Observeren, meer niet.’ Ze liep de keuken binnen. De ruimte was ingericht met goedkope, effen witte kastjes en een roestvrijstalen aanrecht. Een vrij nieuwe boiler hing aan de muur naast het raam.

De keuken wekte een functionele maar kale indruk, zonder enige persoonlijke toets. Nergens hing of stond een prulletje of dingetje om de ruimte iets eigens te geven. Naast de spoelbak stonden een effen witte mok en een bijbehorend bordje, waarop twee korstjes brood lagen.

‘Ziet er heel anders uit dan in mijn keuken,’ merkte Penn op vanuit de deuropening. ‘Extra aanrechtruimte is verdomde handig.’ Hij liet zijn blik rondgaan. ‘En het is ruimer bij mij dan hier.’

Hoewel je van Kim niet kon zeggen dat ze in de keuken woonde, lag die van haar bezaaid met allerlei zoi die ze liet slingeren: een stuk of wat reservebatterijen, een kookboek dat haar niet kon luchten of zien, schuursponsjes die ze had gebruikt om motoronderdelen mee schoon te maken, spullen die nergens thuishoorden en die haar niet eens meer opvielen. In deze keuken viel de afwezigheid van elke vorm van ‘zoi’ op.

Ze liep door naar de woonkamer. Ook dit was een kleine ruimte, die werd gedomineerd door een tweezitsbank en een losse stoel. In de hoek stond een glazen meubel met daarop een kleine tv. Kim zocht naar iets wat de kamer een persoonlijk karakter gaf, iets waarmee de kamer zich onderscheidde als die van Samantha Brown, maar ze kon niets ontdekken.

Penn liep de woonkamer rond. ‘Het is alsof ze dit niet als haar thuis beschouwde.’

Dat was precies wat Kim ook dacht. Was Samantha hier wel op haar plek geweest? Was ze eenzaam geweest? Had dat haar tot zelfmoord gedreven?

Ze liep terug de hal in en bleef in de deuropening van de slaapkamer staan. Kim wist niet of het de herinnering was aan het beeld van die ochtend of dat het kwam door de schone aftekening van een lichaamsvorm tegen het

bebloede spreij, maar het kwam haar voor alsof Samantha Brown daar nog steeds op bed lag.

Kim probeerde er de vinger op te leggen wat haar ertoe had gebracht om terug te gaan toen er in het trappenhuis voetstappen klonken. Een kleine, gedrongen man in een overall liep met uitgestoken hand op haar toe. Ze deed of ze die niet zag, waarop hij zijn hand langs zij liet vallen.

‘Raymond Crewett, de huisbaas.’

‘Je hebt de politie deze woning binnengelaten?’ Ze stapte de hal weer binnen.

‘Dat heb ik.’

‘En heb je toen beide sloten ontgrendeld?’

Hij begon te knikken. ‘Ja, ja, ik...’

Hij stopte met praten en fronste zijn wenkbrauwen. Hij haalde zijn bos met lopers tevoorschijn en leek in gedachten zijn handelingen van die ochtend na te gaan.

‘Wacht eens, nee, volgens mij heb ik dat niet gedaan. Ik heb het bovenste slot ontgrendeld en daarna geprobeerd of de deur openging en dat deed-ie. Maar de meeste mensen laten...’

‘Dank je, Raymond. Als ik je nog nodig heb, laat ik dat weten.’

‘Enig idee wanneer...’

‘Nee,’ zei ze kortaf. Ze wist niet wanneer hij weer vrijelijk over de woning kon beschikken.

Zijn verklaring had het gevoel in haar onderbuik niet weggenomen. Ja, veel mensen lieten het tweede slot ongebruikt, vergaten de handeling die ervoor nodig was om hem te vergrendelen, maar vaak juist niet jonge vrouwen die alleen woonden.

Raymond schuifelde weer weg, iets mompelend over een goot die gerepareerd moest worden.

‘Denk je dat er iemand anders hierbinnen was?’ vroeg Penn.

‘Ik denk dat dat niet tot de onmogelijkheden behoort,’ antwoordde ze, opnieuw vanuit de deuropening naar de slaapkamer.

Penn wurmde zich langs haar de kamer binnen. Bij de vensterbank bleef hij stilstaan. ‘Dat heb ik nog nooit eerder gezien dit,’ zei hij, ‘dat iemand zijn eigen keel doorsnijdt. Polsen in de badkamer ja, maar zoiets, nee, nog nooit.’

De onrust die ze voelde nam nog toe door de reactie van Penn op de aanblik van de plaats delict. Ze was teruggedaan om zichzelf ervan te overtuigen dat Keats en zij de juiste conclusie hadden getrokken. Maar het had haar juist sterker aan het twijfelen gebracht.

‘Mooie kaars,’ zei Penn. ‘Duur. Mijn moeder is er dol op. Ze koopt er elk jaar een voor zichzelf.’

‘Kop dicht, Penn.’

‘Oké, baas.’ Hij keek nu zonder nog iets te zeggen om zich heen.

In gedachten maakte ze een lijst van alle dingen die niet in het plaatje pasten.

Geen voorbereiding. Geen ceremonieel. Geen briefje. Open gordijnen, terwijl het toch bij uitstek een privéaangelegenheid zal zijn geweest. Waarom niet de badkamer? Om de een of andere reden wilden mensen die zichzelf het leven benamen er liever geen rotzooitje van maken. Het bordje en de mok in de keuken. Wie had er zin in iets te eten wanneer je wist dat je je keel ging doorsnijden?

Het feit dat maar een van de twee sloten geopend hoefde te worden. Het slot dat zichzelf vergrendelde als iemand de deur achter zich had dichtgetrokken.

De kaars die nog in cellofaan was verpakt was haar bijgebleven. Het was het soort ding dat je als cadeautje kocht. Waarom juist die ene dure kaars, terwijl er verder in het hele appartement geen persoonlijk voorwerp te ontdekken viel?

‘Penn,’ zei ze op dringende toon.

‘Ja, baas.’

‘Breng me terug naar het bureau, nu.’

‘Absoluut niet.’ Woody schudde zijn hoofd.

‘Maar meneer, we moeten onmiddellijk een volledig onderzoek starten.’

Penn had haar als een snelheidsduivel naar het bureau teruggereden. Ze had Woody alles verteld en hem verzocht om Keats op te dragen zonder verder uitstel autopsie te verrichten op het lichaam van Samantha Brown. Die autopsie zou sowieso plaatsvinden, maar zou als zelfmoord een lage prioriteit hebben. Dat betekende een uitstel van een dag of twee, hooguit, maar zoveel tijd had ze niet te verliezen.

‘Elk mogelijk waardevol bewijs is verloren gegaan op het moment dat Keats en jij de zaak als zelfmoord hebben bestempeld. Er zijn geen foto’s gemaakt van de plaats delict, er zijn geen forensische protocollen gevolgd, om nog maar te zwijgen over het feit dat Keats haar al zal hebben gefatsoeneerd om haar toonbaar te maken voor identificatie en daarbij alles van enig belang zal hebben vernietigd.’

‘Maar misschien is er nog...’

‘Stone, je kunt me niet overtuigen. Als er al iets van bewijswaarde te vinden was, zou dat aan de buitenkant van het lichaam zijn geweest. Waaraan ze is gestorven staat buiten kijf. Zelfs als je gelijk hebt, en daar heb ik zo mijn twijfels over, is het nu te laat om het onderzoek van het lichaam van Samantha Brown naar voren te halen.’

Ze vloekte binnensmonds. ‘Meneer, het is echt noodzakelijk om de doodsoorzaak te herzien.’

‘En dat zullen we ook, zodra jij me daar reden toe geeft. We gaan haar ouders dit niet aandoen, Stone.’ Hij zweeg en keek haar recht aan. ‘Als je er oprecht van overtuigd bent dat er een fout is gemaakt, zoek dan uit hoe het wel zit, maar doe het discreet.’

Kim knikte instemmend.

Stond ze immers niet om haar discretie bekend?

Bryant reed tien minuten te vroeg het parkeerterrein van de gevangenis op. Hij zag meteen dat hij er als eerste was.

HMP Hewell was gelegen in Tardebigge in Worcestershire, en bediende behalve dat graafschap ook Warwickshire en de West Midlands. De ongeveer veertienhonderd gedetineerden die er waren ondergebracht vormden een gemengd geheel. Zoals overal kampten ze ook hier met ruimtegebrek en drugsproblemen, zoals onlangs maar al te duidelijk was gebleken toen een filmploeg, die in het aangrenzende gebied een natuurdocumentaire aan het opnemen was, toevallig de smokkelaars in beeld kreeg.

Het was ook al zesentwintig jaar de plek waar Peter Drake verbleef.

Bryant zette de motor af en leunde achterover. Als hij nog had gerookt, had hij nu al een brandende sigaret in handen gehad. Met nog tien minuten te gaan en een van spanning krampende maag zou hij er vermoedelijk een paar kettingrokend hebben weggewerkt.

Bij gebrek aan iets beters om te doen trommelde hij met de palm van zijn hand op het stuur terwijl hij om zich heen keek in afwachting van de auto die nog moest komen.

Hij had Richard Harrison voor het eerst gezien bij de begrafenis van Wendy, waar Bryant zich op de achtergrond had gehouden maar niet onopgemerkt was gebleven. Richard had hem aangesproken toen hij naar zijn auto terugliep en hem gevraagd waarom hij de begrafenis van zijn dochter had bijgewoond.

Bryant had de gebroken man uitgelegd wat zijn rol was geweest. Toen hij tijdens de rechtszaak zijn verklaring had voorgelezen, had hij de man zijn tranen zien terugdringen. Daarna, toen hij alles had gedaan wat hij kon doen, had hij het losgelaten. De moordenaar zat veilig achter de tralies, waar hij een straf van vijfenvertig jaar moest uitzitten. Hij was met zijn leven verdergegaan in de hoop dat Wendy nu in vrede kon rusten.

Tot tien jaar geleden, toen Richard Harrison hem na afloop van zijn dienst buiten het politiebureau van Sedgley had opgewacht. Bryant had hem niet direct herkend. Hij leek in lengte en omvang te zijn gekrompen. Zijn haar was veel grijzer dan hij zich herinnerde.

Bij een kop koffie had Richard hem verteld dat Wendy's moordenaar, Peter Drake, na vijftien jaar van zijn straf te hebben uitgezeten een verzoek

tot vervroegde invrijheidsstelling had ingediend. Hij had hem ook toevertrouwd dat zijn huwelijk was stukgelopen en dat hij inmiddels was gescheiden. In de loop van het gesprek was het Bryant duidelijk geworden dat de belangrijkste reden waarom het huwelijk niet had standgehouden was dat Richard zijn leven niet had kunnen oppakken na de dood van zijn enige kind. Hij was het contact met vrienden kwijtgeraakt en uiteindelijk ook zijn baan, wegens wanprestatie. Kort daarna had hij ook zijn huis en zijn vrouw verloren.

Bryant had de man begrepen. Hij wist dat mensen zichzelf de tijd moesten gunnen om in hun eigen tempo hun verdriet te laten helen, om een manier te vinden met hun leven verder te gaan, maar hij zou niet durven zeggen of hem dat zelf ooit zou lukken als het zijn eigen dochter was geweest in plaats van Wendy. Net als Richard was Bryant de vader van slechts één kind. Een dochter.

‘Ze was een vaderskindje. Wat er ook was, ze liep altijd naar papa. Of er nu een pleister nodig was of een verhaaltje voor het slapengaan, papa kon alles beter maken,’ had Richard verklaard. ‘Maar dit keer stond papa machteloos.’

Het was hartverscheurend geweest. Er waren ook ouders die de mogelijkheid hadden fouten te herstellen. Mensen die meer dan één kind hadden waren in de gelegenheid om zo misschien iets goed te maken. Richard zou nooit een tweede kans krijgen. Hij was voor zijn gevoel tekortgeschoten en dat zou hij zichzelf nooit vergeven.

Om de man te helpen had Bryant wat telefoontjes gepleegd, naar de gevangenis en naar een vriend van hem die deel uitmaakte van de paroolcommissie, wat hem de informatie had opgeleverd dat Peter Drake zou blijven waar hij was. Met zijn slechte gedrag en agressieve optreden naar het gevangenispersoneel was de kans op een vervroegde vrijlating nihil.

Maar vijf jaar geleden was dat ineens veranderd, toen hij God zou hebben gevonden. Vanaf die tijd leek Drake zich voorbeeldig te gedragen.

Met als gevolg dat sindsdien elke hoorzitting Bryant maagpijn bezorgde.

Twee jaar geleden had Richard hem gevraagd samen met hem de zitting bij te wonen. Als naaste familielid van Wendy had hij het recht om er bij te zijn en iemand ter ondersteuning met zich mee te nemen.

In het verleden had Bryant altijd het volste vertrouwen gehad in de paroolcommissie. Het was een onafhankelijk orgaan, dat al met al 246 leden telde en 120 mensen in dienst had die risicoprofielen opstelden voor elk individu dat voor de commissie verscheen, om te bepalen of diegene wel of niet een gevaar vormde voor de samenleving.